

Бројимо „ситно“ до 11 сати, 15. септембра, када истиче „беса“ коју је дао генерал Билер, да ће чувати „југ“ од „севера“, а до када још Србија треба да обезбеди што је могуће подношљивији живот на делу Косова где је колико до јуче, везаност српског народа за матицу била неупитна. Тај народ и даље очајнички пружа руке матици, али као да се она некако последњих дана мигољи.

Немајући дилему да ли да све обави док још уши зује, или да чека нову Ангелину „шљагу“, по систему – „девојка је мало трудна“, Борко Стефановић покушава да нам објасни да тај печат неће важити за север Косова.

Не часећи ни часа, наши представници крећу у дипломатску офанзиву која ће се завршити фијаском као и многе пре тога, а нарочито памтимо две: Прву, која је резултирала одузимањем мандата на Косову УН (чији смо члан) и преношењем истог на ЕУ (чији нисмо члан, а и нећемо бити задуго) и другу, која је резултирала мистериозном променом резолуције ГС УН у „минут до 12“, толико мистериозном да је њен садржај од 9. септембра 2010. до данашњега дана остао магловит. Али овај трећи и последњи дипломатски фијаско је изгледа оверио судбину севера Косова и његовог становништва. Овера се не може урадити без печата, а њих је наша вешта дипломатија великодушно предала у руке „Приштине“.

Са још увек снажним зујањем у ушима, последицом „шљаге“ „милосрдне“ Ангеле, „наши“ представници трком одлазе у Брисел и тамо без трунке срама аминују царински печат који „приштинске“ власти користе још од 1. децембра 2008. године, као царински (дакле државни) печат. Нису покушали чак ни да на том печату издејствују натпис на српском језику, него аминују тројезични: албанско-хрватско-енглески натпис. Наравно, све се то представља као дипломатска победа на обе стране, с тим што изгледа да је она друга заиста у праву.

Косово између олује и поветарца (II)

Пише: Александар Б. Ђикић
петак, 09 септембар 2011 22:02

